

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι . . . Δρ. 8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ . . . Φρ. Δρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἵτησις ἀπευσθύνεται :
Διεύθυνσιν **Φωνῆς τῆς Ἡπείρου**
Ἀ θ ῆ ν α ς

ΕΤΟΣ ΕΝΝΑΤΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ῥίνονται δεκατὶ ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου 1900 ἕως 15 Σεπτεμβρίου 1901. Ὅφειλόν δὲ οἱ ἐπιθυμοῦντες τὰ ἐγγραφοὶ συνδρμηταὶ τὰ ἀποστείλωσι καὶ τὴν συνδρομὴν αὐτῶν καὶ τὰ ἀπεσθύνωνται δι' ἐπιστολῆς ἢ ταχυδρομικοῦ δελταρίου πρὸς τὸν συντάκτην κ. Γεώργ. Κ. Γάγαρον.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶνε τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ ἐννεαετίας συνηγορεῖ ἐπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ἐπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διεσπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

Ἄν ἡ Φαντασία εἶνε ἀληθῶς ἡ πλουσία καὶ εὐεργέτις τροφὸς τῆς τέχνης, ὀλίγον ὁμως συνάγει εἰς τὸ ἔργον τῆς Ἐπιστήμης καὶ πολὺ ὀλιγώτερον εἰς τὴν ἐξυπρέτησιν τῆς Δικαιοσύνης. Αὕτη, βίαςιν ἔχουσα τὴν Ἀλήθειαν, ἀπονέμει τὸ προσηκόν ἐκάστη. Καὶ δὲ αὐαὶ μὲν ὁ λογοτέχνης ἢ ὁ ἐπιζητῶν ἐμπνεύσεις ποιητῆς ἢ ἄλλος εἰπὼν εἰς αἰσθηματολογία, ν' ἀκούη, νὰ πιστεύη, νὰ διαδίδῃ πᾶν ὅ,τι συντελῇ εἰς τὴν εὐδαιμονίαν, ἢ λυρικὴν ἢ τραγικὴν γεγονότος τιδὸς παράστασιν, ἄλλ' ὁ κοινωνιολόγος, ὁ ἠθικολόγος καὶ ὁ δικαίως θέλων νὰ ἐκφέρῃ κρίσιν, ἀρεῖται ν' ἀκολουθῇ τὸ σοφὸν ἐκεῖνο ρητὸν τῶν ἀρχαίων «μὴ δίκην δικάσῃς πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς» ἢ τὸν γνωστὸν ἐκεῖνον κανόνα τοῦ διαιλου «audiatur et altera pars».

Τὸ τραγικὸν τέλος τῶν ἀτυχῶν ἐραστῶν ἀναμνηστικὴν τινὰ πᾶν ὅ,τι ὠραῖον καὶ ἐξοχὸν εἶχε γράφει ἐν τῷ Νεφ Βερτέρφ ὁ Γκαίτε ἢ ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς τοῦ Ὀρτυος ὁ Φώτολος καὶ συγκινεῖται ὁ εὐαίσθητος καὶ κλαίει τὴν τύχην αὐτῶν, θέλει δὲ ὡς οἶόν τε ἀρίστη νὰ παρασταθῇ ἡ πρᾶξις τῶν ὑπὸ αἰσθηματικὴν ἐποψὴν καὶ ἐξοχος νὰ καταλειφθῇ ἡ μνημὴ τῶν. Ἀλλ' ἐν πᾶσι τούτοις ἐγείρεται ἐν ὑπερτέρῳ καθήκον νὰ μὴ ἀδικηθῇ τις, νὰ μὴ ὑβρίζωνται ἄνευ λόγου καὶ οἱ ζῶντες χάριν τῶν νεκρῶν. Ἐπιτρέπεται νὰ ἐπιδιώκῃ τις πᾶν ὅ,τι συνάγῃ πρὸς τὰ αἰσθήματά του, πρὸς τὸ ἰδεῶδες του, πρὸς τὰς ἰδέας του, ἀρκεῖ ὁμως νὰ μὴ βλάβῃ τινὰ.

Ἐδῶ ὑπάρχει ἐν ὅριον, ὅπερ δὲν ἐπιτρέπει ἡ ἰδέα τοῦ ἠθικοῦ νόμου καὶ τοῦ δικαίου νὰ ὑπερβαῖν τις. Καὶ ἡ ὑπέρβασις εἶνε ἀξία κατακρίσεως, μομφῆς, ἐτι δὲ καὶ ποινῆς. Δικαιολογεῖται δὲ τις ἀναλόγως μόνον ἐν ταῖς γνωσταῖς ἐκείναις περιπτώσεσι τοῦ ἀκαταλογίστου, τῆς συγχύσεως φρενῶν, τῆς ἀπολύτου ἢ τῆς ψυχολογικῆς βίας, τῆς ἀμύνης κλπ.

Ἀνεκαθεν οἱ ποιηταὶ ὕμνησαν τὸν ἔρωτα. Ἀλλὰ πειρήστησαν καὶ τοὺς ἐξ αὐτοῦ κινδύνους. Ἡ ἐπιστήμη δὲ διδάσκει ὅτι οὗτος εἶνε ἐν τῷ ἄκρῳ μάλιστα αὐτοῦ βαθμῷ παθολογικὴ καὶ ἐκφρασις ἢ ψύχωσης, μᾶλλον ἢ ἥττον διαρκής.

Ὁ ἔρων διατελεῖ ἐν καταστάσει ὅλως ἀσυμφωνίας, ἐκτάκτω. Ὅταν δὲ βασιανίζεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑπὸ τῆς ζηλοτυπίας, τότε καθίσταται ἡ θέσις τοῦ ἀφόρητος, μάλιστα δὲ ὅταν καταλλήλως ἐνεκα διαφορῶν λόγων ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου προσώπου ἐξεγείρεται ἡ ζηλοτυπία ὁπως ἡ ἠθικὴ του δύναμις καὶ ἀξία του ὁπωσδήποτε ἐξαρθῇ. Φαντάζεται τότε τὰ ἀνύπαρκτα. Πιστεύει τὰ ἀπίστευτα. Ποιεῖται συνδυασμοὺς ἀλλοκότους. Μαίνεται κατὰ τούτου ἢ ἐκείνου. Καὶ ἐκτρέπεται εἰς πράξεις ἀδίκους, φρικώδεις, καὶ ἢ καθ' ἐκάστην πεῖρα ἀποδεικνύει καὶ ἡ

τέχνη λαμβάνει ὡς ἀντικείμενον τῶν προϊόντων αὐτῆς.

Οὕτω δ' ἐξεταζόμενος ὁ ἀτυχὴς Λεωνίδας Ἀγγελόπουλος, βεβαίως ἐν τῇ καταστάσει ψυχολογικῇ εὐρίσκετο καὶ ἐξάψει ἐρωτικῇ, δικαιολογεῖται, γράφας τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην κατὰ τοῦ κ. Βιλτατζῆ; Ἀλλ' ἔπρεπε νὰ δοθῇ παρ' ἄλλων πρὸς δημοσίευσιν;

Ἰσως πάλιν καὶ οὗτοι δικαιολογοῦνται ἐν τῇ ὁδῶν καὶ ἀλλεῖ αἴφνης ἐθύθισεν αὐτοὺς τὸ συγκλονήσαν αὐτοὺς δυστύχημα; Ἀλλὰ δικαιολογοῦνται ἐκεῖνοι, οἵτινες οὐ μόνον ἐδημοσίευσαν ταύτην, ἀλλὰ καὶ ὑπεστήριξαν τὸ ἀληθές ταύτης καὶ ἐπεκαλέσθησαν τὴν παρέμβασιν τῆς εἰσαγγελικῆς ἀρχῆς; Κάλλιον ὁμως θὰ ἔπρεπε νὰ ἐμερίμων καὶ νὰ ἐφρόντιζον περὶ ἑαυτῶν, οὕτω γραφόντων ὅ,τι «ἐπ' ἀκαιρίμαν γλώτταν» καὶ σκέψιν ἔρχεται καὶ συκοφαντῶν λεληθῶτος γιγνομένων, μὴ ὡς γράφουσι καὶ λέγουσι καὶ δημοσιογραφοῦσι προκαλῶσι καθ' ἑαυτῶν μᾶλλον τὴν ἐνέργειαν καὶ παρέμβασιν τοῦ κ. Ἀγγελέως, διδομένης δικαίως καὶ συμφῶως τῷ Ποινικῷ ἡμῶν Νόμῳ μνηύσεως ἐπὶ ἐξυβρίσει ἢ συκοφαντίᾳ.

II

Καὶ πρὸς μὲν τοὺς φαντασίᾳ ἐλαυνομένους ἢ ἐπὶ ἀπειρίᾳ δημοσιογραφικῇ ἐλεγχόμενους ἢ ἄλλοις λόγοις ὠθυμένους οἰοισθεποτε εἶνε περιττὴ πᾶσα ἀπάντησις, ἀλλὰ πρὸς τὴν κοινῶν εἶνε καθήκον νὰ λεχθῇ πᾶσα ἡ ἀλήθεια.

III

Ὅτε ὁ κ. Σ. Μπαλτατζῆς ἀφίκετο ἐν Ἀθῆναις μετὰ τῆς συγγένου του, συνωδεύετο αὕτη ὑπὸ τῆς Σάσας Καπιτοβᾶ. Ὡς ἀτυχῶς εἴθισται ἐν τῇ πόλει ἡμῶν, ἴσως καὶ ἐν πάσῃ ἄλλῃ κοινωνίᾳ, ἤρξατο ἡ φαντασία τινῶν λειτουργοῦσα... Εἶνε κόρη; ἀνεψία; ψυχοκόρη;... Καὶ οἱ νέοι ὠθυόντο εἰς αἶσθημα — λέγομεν καὶ γράφομεν ταῦτα μεθ' ὅλου τοῦ σεβασμοῦ πρὸς ἐκρούς — καὶ ἕκαστος ἀναλόγως τοῦ χαρακτὸρος τοῦ ἐποιεῖτο τὰς ἑαυτοῦ σκέψεις καὶ βλέψεις. Ἀλλ', ὡς εἴθισται, μετὰ τινος εὐνοήτους ἀποπειρας διαφορῶν ἀποκρουσθέντων, τῆς κόρης δὲ αὐτῆς ἠθικῶς μεμορφωμένης, ἐγεννηθῇ ἀμοιβαῖον αἰσθημα μετὰ τῶν δύο ἀτυχῶν αὐτοκτόνων. Ψυχολογικῶς ἐξεταζόμενοι οὗτοι βεβαίως ἤχθησαν καὶ ὑπὸ ματαίων ἐλπίδων καὶ πρὸς ἀλλήλους παρέστησαν τὴν θέσιν αὐτῶν βελτίονα ἢ ὅσον αὕτη ἦτο. Οὐδ' ὅλως δὲ παράδοξον καὶ ἡ νέα νὰ παρίστα τὴν πρὸς τὴν οἰκογένειαν Μπαλτατζῆ σχέσιν ἄλλην, καλλιτέραν, ὑψηλοτέραν, ἐγγυτέραν ἐπίσης καὶ τὰ τοιαῦτα. Καὶ ἐκείνη μὲν διέβλεπεν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ νέου, οἰκογενεῖας καλλιτέρας τῆς ἰδικῆς τῆς καὶ ἐν καιρῷ ἐπιστήμονος, σύζυγον καθ' ὅλα κάλλιστον, ὁ δὲ νέος ἤλπιζεν ἐν ἀρχῇ, ἀγόμενος καὶ ὑπὸ τοῦ πάθους του, εἰς εὐτυχίαν ὑπὸ πᾶσαν ἐποψὴν...

Ἀλλ' αἱ κατ' ἀρχὰς μυστικαὶ σχέσεις ἐγένοντο γνωσταὶ ὑπὸ τῶν οἰκείων καὶ ὑπηρετῶν τῷ κ. Μπαλτατζῇ. Συνέβη δὲ καὶ ἐπεισοδιόν τι. Ἐπιστάτης τοῦ κ. Μελά, ταραχῆς πως τὴν νέαν καὶ καταγγελλομένην τῷ ἐραστῇ ὡς ὑβριστῆς, οὐ μόνον ἐδάρη ὑπὸ τινος τῇ ἐνεργείᾳ ἐκείνου, ἀλλὰ καὶ καταγγελλομένης ἐδικάσθη καὶ κατεδικάσθη, ὅπερ ἡγγέλθη παρὰ τούτου τῇ Σάσᾳ ἐν καυχῇ εὐνοήτῳ πρὸς ἱκανοποίησιν τελείαν. Ἀλλὰ τῷ κ. Μπαλτατζῇ ἡγέρθη ἐπὶ τέλους

εὐνόητον καθήκον νὰ προλάβῃ τὰς συνεπείας τοῦ μετὰ τῶν δύο ἀτυχῶν νέων αἰσθήματος. Οὕτω δὲ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔαρ ἀναχωροῦσα τῶν Ἀθηνῶν ἡ κ. Μπαλτατζῆ συμπαρέλαβε καὶ τὴν Σάσα.

Ἀλλ' ἔρωσ ἀνίκατε μάχαρ!... Καὶ ἡ ἀλληλογραφία δὲν ἔπαυσε... Καὶ ἐπὶ τέλους ὁ χωρισμὸς ἐγένετο ἀφόρητος. Καὶ ἔγραψε τὴν πρὸς τὸν κ. Μπαλτατζῆν ἐπιστολὴν τὴν δημοσιευθεῖσαν ἐν τῷ «Νεολόγῳ» ἡ δυστυχὴς κόρη. Ἀλλ' ὁ θέλων νὰ γινώσκῃ ἡ ἀναγινώσκουσα καὶ νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθειαν ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, βλέπει τὸν σεβασμὸν ὃν ἐξεδήλου αὕτη πρὸς τὸν κ. Μπαλτατζῆν καὶ τὴν πραγματικὴν αὐτῆς θέσιν. Κύριε, λέγει καὶ δεικνύει μετάνοιαν καὶ ὑπόσχεται νὰ φέρῃ-αι καλῶς καὶ νὰ μὴ εἶνε τιμπέλα.

Ἰδοὺ ἡ ἐπιστολή:

ΟΛΗΣΣΟΣ, 10 Ὀκτωβρίου 1900.

Κύριε,

Εἶνε δύο μῆνες καὶ περισσότερον ἀπὸ ὅτε ἔλαβον τὴν ἐπιστολὴν σας εἰς τὴν ὁποίαν μοῦ ἐλέγατε ὅτι ὅταν θὰ εἴσθε εἰς Κωνσταντινούπολιν θὰ μοῦ γράψετε ἂν θέλητε νὰ ἔλθω ἢ ὄχι. ἔπειτα ἐγὼ σὰς ἔστειλα ἓνα γράμμα καὶ σὰς παρακαλοῦσα ἂν εἶνε δυνατόν νὰ μοῦ γράψετε γρηγορώτερον τὴν ἀπάντησιν νὰ ἔλθω ἢ ὄχι. τὴν ἀπάντησιν σας ἔως τώρα τὴν ἐπερίμενα, ἀλλὰ δὲν τὴν ἔλαβα. Δὲν σὰς ἔγραψα τόσον καιρὸν γράμμα ὅσoti ἐφοβούμην μὴ σὰς ἀνησυχήσω μετὰς παρακλήσεις μου. Τώρα ὁμως χωρὶς τὴν ἀδειάν σας ἀπεφάσισα νὰ ἔλθω εἰς Σὰς, διότι εἰς Ὀδησσὸν δὲν εὐρίσκω τί νὰ κάμω. ἐσυνέθισα σὲ Σὰς πολὺ ὥστε ἄλλου ποθενὰ δὲν ἡμπορῶ νὰ μένω. ὅ,τι θέλετε κάμετέ με ἀλλὰ ἐγὼ θὰ ἔλθω εἰς Σὰς. Χρήματα δὲν μοῦ φθάνουν ἀλλὰ ἐγὼ θὰ δανεισθῶ. Τὸ πασαπόρτι τὸ ἔδωσα νὰ μοῦ τὸ κάμουν ὥστε τὴν Κυριακὴν εἰς τὰς 15 Ὀκτωβρίου θὰ φύγω ἀπὸ τὴν Ὀδησσόν. Συγχωρησατέ με διὰ τὴν τόλμην νὰ Σὰς παρακαλέσω νὰ στείλετε κανένα νὰ ἔλθῃ νὰ με παραλάβῃ στὸ βαπόρι. Ἰσως τὸ πασαπόρτι δὲν θὰ εἶνε ἐτοιμον δι' αὐτὴν τὴν Κυριακὴν 15 Ὀκτωβρίου. Τότε θὰ φύγω τὴν ἄλλην, ἀλλὰ εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ φύγω εἰς τὰς 15 Ὀκτωβρίου.

Δὲν πιστεύω, Κύριε νὰ μὴ με λυπηθῇτε καὶ δὲν με πάρητε ὀπίσω. δὲν θὰ εἶμαι τιμπέλα ὅπως πρὶν. θὰ κάμω ὅ,τι θὰ μοῦ λέγετε καὶ δὲν θὰ κάμω ἀταξίας. Ἡ μητέρα μου καὶ ἐγὼ εἰς Σὰς μόνον ἔχομεν τὴν ἐλπίδα καὶ Σὰς παρακαλοῦμεν σὰν τὸν Θεὸν νὰ με λυπηθῇτε.

Ἐλπίζω, Κύριε, ὅτι δὲν Σὰς ἐθύμωσα μετὰ τὴν τόλμην μου νὰ ἔλθω σὲ Σὰς χωρὶς τὴν ἀδειάν Σας.

Φιλῶ τὴν χεῖρά Σας καὶ τῆς Κυρίας.

Σάσα.

Πρὶν ἢ δὲ λάβῃ ἀπάντησιν τινὰ κατασθάνει εἰς Ἀθήνας τῇ προπαραλευσῇ Παρασκευῇ, τῇ 20 ληγόντος, πρὸ ἑβδόμης ἀκριβῶς ἡμερῶν. Καὶ τὴν βλέπει αἴφνης ὁ κ. Μπαλτατζῆς. Ἀλλ' εἶχε τηλεγραφικῶς εἰδοποιήσῃ τὸν δυστυχῆ φίλον τῆς. Διὰ τούτο καὶ τῷ Σαββάτῳ κατηγγέλθη τῷ κ. Μπαλτατζῇ ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν, ὅτι ἡ Σάσα μόλις ἀφικομένη ἤρχισε τὰ ἴδια καὶ ὅτι εἶχε συνέντευξιν. Τῇ Κυριακῇ ὁ κ. Μπαλτατζῆς, ἡμέρᾳ ἑορτῇ, καὶ ἔχων παρ' αὐτῷ μετὰ μεσημβρίαν φίλους, δὲν ἠνέκαλρε νὰ ἴδῃ τὴν Σάσαν.

Τῇ Δευτέρᾳ δημοσ προσεκάλεσαν αὐτὴν καὶ τῇ ἐπομένη ἐπιπλήξαι ἐπὶ τῇ συμπεριφορᾷ της. Ἐκείνη δικαιολογούμενη εἶπεν, ὅτι ὁ Δεωνίδας Ἀγγελόπουλος τῇ ὑπόσχεται γάμον. Προσεκάλεσε δ' αὐτὸν ὁ κ. Μπαλτατζῆς, τῷ εἶπεν, ὅτι γίνεσαι αἰτίας κακοῦ τῇ κόρῃ, ὅτι δὲ δύνανται νὰ παραταθῇ ἡ κατάσταση αὐτῆ καὶ ἂν θέλωσι τὸ αἰσθημά των νὰ δικαιολογηται, ἀνάγκη ἦ νὰ γείνη γάμος ἡ μνηστεία. Ἄλλως ἡ Σίστα θὰ σταλῇ ἢ πρὸς τὴν κυρίαν της εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἢ πρὸς τὴν μητέρα της εἰς Ὁδυσσον, ἢ ἂν θέλῃ νὰ μείνῃ παρὰ τὴν ἀδείαν του ἐν Ἀθῆναις, δὲν θὰ δύναται νὰ κατοικήσῃ εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, ἀδυνατοῦντος νὰ ἐπιτρέψῃ ἐξέσεις ἀπαγορευομένας καὶ ὑπὸ τοῦ ἠθικοῦ νόμου καὶ ὑπὸ τῆς ἀξιοπρεπείας του. Ἐν ὅσῳ ἡγνῶσι ταύτας, ἐδικαιολογεῖτο. Ἀλλ' ἡ γνώσις γεννᾷ τὴν εὐθύνην.

Ἐπὶ τέλους προσέθηκε: «Πάρ' τὴν, κάμετε ὅ, τι θέλετε» δὲν δύναμαι ἐν τῇ οἰκίᾳ μου νὰ ἐπιτρέπω τοιαῦτα πράγματα. Οὐτε εἶμαι ὑποχρεωμένος, καὶ ἐπὶ τῇ ὑπόθεσις ὅτι ἔχω ἐκατομμύρια, νὰ προικίσω τοὺς ὑπέρβας ἢ τὰς ὑπέρβας μου, διότι βεβαίως ἐπιτρέπεται καὶ εἰς ἐμὲ τὸν ἐλάχιστον πατριότῃ νὰ ἔχω, ὡς ἄλλοι, ὑψηλότερα καὶ εὐγενέστερα ἰδεώδη, χάριν τῶν ὁποίων καὶ ἐνὰ ὁδολὸν ἀκόμη ὀφείλω νὰ ἐξουκοῦμαι. Κατέληξε δὲ λέγων — χωρὶς βεβαίως νὰ δύναται νὰ προῖδῃ τὸ οἰκτρὸν τέλος τῶν αὐτῶν ἐραστῶν καὶ δὲν νὰ κηρύχῃται οὐχὶ ἐκ τῶν ὑστέρων — ὅτι ἡ Σίστα δὲν εἶνε, ὡς ἔπος αὐτῆ παρίστα θεότης τοῦ κόρης, ἢ ἀντιπᾶ τοῦ ἄλλοι, ἀλλ' ἄπλως τῆς Κυρίας τοῦ θαλαμηπόλου καὶ ὅτι ἀπὸς διὰ παντός πρέπει νὰ μᾶθῃ τὴν ἀληθειαν, ἥτις, ὅσῳ τυχὸν σκληρὰ καὶ ἂν εἴνε, πρέπει νὰ λεγῇται.

Στέεται τὸ αἰσθημά των, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ νικήσῃ τὰς σχέσεις των, αἵτινες παρατείνονται θὰ καταλήξουσιν εἰς δυστυχίαν. Καὶ διὰ τοῦτο ἀναγκάζεται νὰ θέσῃ τέρμα εἰς αὐτάς. Καὶ ἡ Σίστα ἡ ἀναχωρήσῃ ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου εἶνε ἡ κυρία της ἢ εἰς Ὁδυσσον, ὅπου εἶνε ἡ μήτηρ της, ἢ ἂν θέλῃ νὰ μείνῃ ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν θάλειν του, δὲν δύναται νὰ μείνῃ εἰς τὴν οἰκίαν διατελοῦσα ἐκ σχέσεως μετὰ νέου, μὴ δικαιολογούμενης, ὑπὸ ἠθικοῦ ἢ κοινωνικοῦ νόμου. Διούτων, στερούμενος πρὸς τὸν αὐτὴν νέον Δεωνίδαν Ἀγγελόπουλον, ἀρῶ εἶπε τῇ Σίστᾳ ν' ἀπομακρυνθῇ, τῷ παρετήρησε πῶς αὐτὸς καλῶς οἰκογενεῖας νέος τείνει νὰ γείνη ὁ καταστροφεὺς πτωχῆς ἀθάλας κόρης. — Τὴν ἀγαπᾷ, ἀπάντησαν ἐκεῖνοι. — Τότε, ἐπανέλαβεν ὁ κ. Μπαλτατζῆς, ὀφείλεις νὰ τὴν νυμφευθῇς. — Ἀλλ' εἶμαι ἀνήλπις. — Ὅχι, ἔχεις τὴν νόμιμον ἡλικίαν. Εἰδείρμα καὶ ἐγὼ τὸν νόμον. — Ἀλλ' εἶμαι πτωχός. — Τότε θὰ ἐργασθῇς, θ' ἀγωνισθῇς καὶ καὶ νῦν θὰ γείνη καὶ ἄλλοθεν. (Βεβαίως ἂν ἡδυνάμην νὰ ὑποπεύσω, λέγει νῦν ὁ κ. Μπαλτατζῆς, ὅτι θὰ πορεύομαι εἰς τοιαύτην τραγικὴν λύσιν, θὰ τοῖς ὀρίζω καὶ δέκα καὶ εἰκοσι χιλιάδας δραχ.) Ἐν ὅσῳ ὅμως αἱ σχέσεις, παρετήρησε πάλιν ὁ κ. Μπαλτατζῆς, παρατείνονται μὴ δικαιολογούμεναι καὶ ἐπιμένετε εἰς ταύτας, τότε ἡ Σίστα θ' ἀναχωρήσῃ πρὸς τὸ καλὸν ἀμφοτέρων... Τοῦτο ἀπαίτει καὶ τὸ λογικὸν καὶ ἡ τιμὴ!...

Ἀλλὰ πάλιν μετὰ τινος ἡμέρας μανθάνει, ὅτι αἱ συνεντεύξεις ἐξακολουθοῦσι καὶ αἰφνης ἐπὶ τοῦ γραφείου του ὁ κ. Μπαλτατζῆς εὕρισκε ἐπιστολὴν τῆς Σίστας, διὰ μολυβδόδος γραφείσαν, πρὸς τὸν Δεωνίδαν. Τὴν καλεῖ, τῆς τὴν δεῖκνυει, ἀλλ' αὐτὴ ὄρμη, τὴν λαμβάνει, τὴν σφίγγει εἰς τὴν χεῖρα, οὕτω νευρικῶς, ὥστε καὶ τοῦ ἀνεψιῦ του κληθέντος, ἀδύνατον κατέστη νὰ ληφθῇ σφᾶ ἡ ἐπιστολὴ καὶ κατασχίσθη ὅλως. Ὁργισθεὶς δὲ ἐπὶ τῇ διαγογγῇ ταύτῃ καὶ μαθὼν, ὅτι μεταχειρίζονται καὶ ἀντίκλιδα, διέταξε νὰ μείνῃ εἰς ἕτερον δομάτιον ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν ὠρισμένου προσώπου μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἀναχωρήσεώς της, ἄλλως τε ἐγγιζούσης πλέον.

Οὕτως εἶχον τὰ πράγματα, ὅτε τῇ παρελθούσῃ Παρασκευῇ (τῇ ἡμέρᾳ τοῦ δράματος) συνέπεσαν ὁ θάνατος καὶ ἡ κηδεία τοῦ ἀνεψιῦ (νέου ἀδελφῆς) τοῦ κ. Μπαλτατζῆ. Ὅτε δὲ ἐπέστρεψεν ἐξ αὐτῆς, οὗτος ἐκέλευσε νὰ καλέσῃ τὸν κ. Ἀγγελόπουλον, πατέρα, ἵνα διαλεχθῇ περὶ τῶν σχέσεων τῶν δύο νέων καὶ εὐρεθῇ λύσις τις. Ἀλλ' ἐπιστρέφων ὁ ὑπὲρ τῆς ἀναγγέλλει, ὅτι ἀκούσας φωνᾶς, κραυγᾶς, θρήνων, δὲν ἀνῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, ὑποπτεύει δὲ ὅτι καὶ τι ἐξακτοῦ συμβαίνει.

Τότε πρὸς στιγμὴν ὁ κ. Μπαλτατζῆς ἐσκέφθη, ὅτι ὁ Δεωνίδας, ἐπωφελοῦμενος τῆς ἰδέας ἣν τῷ ἐξέφρασαν ἐν ὁρῇ πρὸ ἡμερῶν (τῇ Δευτέρᾳ) αἰς πᾶν τὴν Σίσταν καὶ ἂς τὸν ἀφῇσιν ἐπὶ τέλους ἡ τύχη, ὡδήγησε τὴν νέαν ἐκεῖ καὶ ἡ οἰκογένεια ὅλη συνεταράχθη ἐκ τοῦ γεγονότος τούτου, εἰς δ' καὶ οὗτος ἠθύνετο, δαὲς οἰνοῖε τὴν ἄδειαν.

Ἀλλ' ἔρχεται αἰφνης ὁ μάγειρος, ὅστις τῷ ἀγγέλλει, ὅτι, ἐνῷ ἐνδοῖε τὴν Σίσταν ἐν τῷ δοματίῳ της, συνήτησεν αὐτὴν πρὸ ὧρων ἔξω, παρεκάλει δ' αὐτὸν νὰ μὴ εἰπῇ τί εἰς τὸν κύριον, διότι θὰ ἐπα ἐλθῇ ταχέως... Ἀλλὰ τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ φάνηκε τὸ φρικώδες ἀγγέλιον. Ἐκ τῆς ἀστυνομικῆς ἀγγέλλεται ἡ αὐτοκτονία ἡ διπλῇ. Συντηράσεται ὅλος ὁ κ. Μπαλτατζῆς καὶ ὡς ἦτο συγγενικὸς καὶ ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ ἀνεψιῦ του, νομίζω δὲ, ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς αὐτοῦ χείρας θρησκευτικὴ τελετὴ καὶ ὅτι ὑπάρχει ἐταιρία κηδείων φροντισα περὶ ὧων, ἡ ἔτι ἡ ἀστυνομία ἐπίσης μεριμνᾷ, παρήγγειλε νὰ γείνη, ὅτι πρέπει, ὡς πρόθυμος εἰς τὴν ἀπαιτηθεῖσαν δαπάνην. Ἐρωτήσας πάλιν τοὺς οἰκείους, ἀκούει, ὅτι οἱ ἀντιπεῖς αὐτοῦ χείρας εὐρίσκοντο ἐν τῷ ναφ... Τῇ ἐπομένη δημοσ μανθάνει, ὅτι ἐπετρέψῃ θρησκευτικὴ τελετὴ ὑπὲρ τοῦ νέου καὶ ὅτι ἡ κόρη εἰς μείνει μόνη ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Ἀμέσως ἀποστέλλει τοὺς συγγενεῖς τοῦ Ν. Μπαλτατζῆ, Ἀ. Μπαλτατζῆ, Γ. Μαυροδρόμου, Ι. Μπλιζῶν, Σπ. Σουμαλιέρη, Ι. Πουλίου, Τριανταφυλλίαν Πουλίου καὶ τοὺς ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ οἴκου τοῦ Σταμ. Μπόγδα-νον, Νουβλάν Μπαγιάν, Ρουσσὶα, Μαρίαν Περισιπέρη καὶ Βασιλ. Τριπιδαν μ' ἐνδομίαν, πέμπουν κλπ. καὶ μὴ δύο μεγάλους στεφάνους, οὗς ἐκ τῆς προτερίας εἶχε παραγγείλει παρὰ τῷ ἀνθυπόλῳ κ. Σταματίᾳ διὰ τοὺς δύο ἀντι-χέας αὐτοῦ χείρας. Ἀλλὰ χάριν εὐνοήτου φιλοτιμίας ζητεῖ νὰ ἐπιτραπῇ καὶ διὰ τὴν Σίσταν θρησκευτικὴ τελετὴ, μέχρις οὗ ὅμως δὲ διὰ καὶ τηρηθῶσι οἱ ἀπαιτούμενοι τύποι, ἐγένετο μόλις τὴν ἐσπέραν ὁ ἐνταφιασμός της δυστήνου κόρης, ἐπιδορυθνεῖς ἀκόμη, μέγας οὗ εὐρεθῇ καὶ θέσις πλησίον τῷ ἀντιπᾶ Δεωνίδᾳ.

Ἀγνοῶν ὁ κ. Μπαλτατζῆς, ὡς πᾶς ἀνὴρ, πῶς ἐνδύναντο οἱ νεοὶ καὶ πῶς στολίζονται κλπ., ἐκπλῖζον δὲ ὅτι εἶτε ἡ ἀστυνομία εἶτε ἡ ἐταιρία ἀναλαμβάνει τὴν ὅλην ἐργασίαν τοῦ ἐνταφιασμοῦ, ἀρῶ μάλιστα προσέφρινεν οἰκονομικὴ δαπάνην, ἐν ἐκπλήξει καὶ ἀναγκαστικῇ ἐμαθὲν ὅτι εἶχε συμβῇ, διέταξε δὲ ἀμέσως ὅτι, ἥτο δυνατόν καὶ πρὸς νὰ γείνη. Ἡ βαρύνουσα προήλθεν ἐξ ἀνομίας. Οὐδεμίαν φιλικὴν βοήθειαν καὶ βαρβαρότητος καὶ σκληρότητος. Ἡ φαντασία τινῶν πάλιν ἐξήγησε καὶ κατεδίκασε, χωρὶς ν' ἀκούσῃ, χωρὶς νὰ μᾶθῃ τὴν ἀλήθειαν. Καὶ εἶνε μὲν ἐπιεικετὴ ἡ εὐαισθησία των, ἀλλ' εἶνε συγχρόνως καὶ ἄδικος.

III

Βεβαίως ὀφείλεται πᾶς σεβασμός εἰς τὴν μνήμην τῶν νεκρῶν. Καὶ μάλιστα εἰς τὴν μνήμην δυστήνων νέων, οἰκτρῶν θυμάτων τοῦ αἰσθημα-τος. Ἀλλ' οἱ εὐαίσθητοι, οἱ ποιηταὶ ἢ οἱ ἐκφυ-λοι οἱ ἐπιζητούντες καὶ θρηδόντες συγκινήσεις καὶ εἰκόνας ἐκ τοῦ φυσικοῦ, ἐκ τῆς ζωῆς ἐκ πε-ρικύβητος τὰ περὶ τῆς φαντασίας των. Καὶ οἱ κοινωνιολόγοι καὶ οἱ ἠθικολόγοι ὅς εὐρωσιν ἄλλα ὑγιέστερα διδάγματα διὰ τὴν νεότητα τῆς πα-τρίδος των! Καὶ οἱ νεώτεροι ποιητικολόγοι καὶ νομικοὶ ὅς προσέξωσι μὴ ἡ παρέμβασις τοῦ κ. εἰσαγγελέως ἀνάγκη νὰ προκληθῇ κατ' αὐτῶν, ὁριστὴν ἀναφαινομένην καὶ συκοφαντῶν!...

Ὅτι δὲ ἔχουσιν ἄδικον ὁ ἀνωτέρω πάντες, ὅτι ἀδικοῦσιν ἀθῶως καὶ συκοφαντοῦσι καὶ ὑβρί-ζουσιν ἀπόδειξις αἱ δύο κατωτέρω δημοσιοῦ-μεναι ἐπιστολαί.

Μη τις, παρακαλοῦμεν, κατακρίνῃ τὴν δη-μοσίευσιν αὐτῶν. Οἱ δημοσιοῦντες τὴν ἐπι-στολὴν τοῦ ἀτυχικοῦ αὐτοῦ χείρας, τοῦ ἐν τῇ ἐρω-τικῇ ἐξέσει γράψαντος τὴν κατὰ τοῦ κ. Μπαλ-τατζῆ ἐπιστολὴν, οὗτοι πταῖουσιν ἂν ἀναγκά-ζωνται αὐτὸν ν' ἀμυνθῇ ὑπὲρ τῆς τιμῆς του. Ἡ ἡμίαν εἶνε κατὰ τὸν Κικέρωνα lex nata, ἐμψυτος νόμος. Καὶ ἂν ὁ ἀμυνόμενος πράττῃ τι καλόν, οὗτος δὲν εὐθύνεται ἐπὶ τούτῳ, ἀλλ' οἱ ἀναγκάζοντες αὐτὸν εἰς ἄμυναν. Ἄν δὲ ἡ τιμὴ εἴνε τὸ ἱερώτερον τοῦ ἀνδρός, ὁ ὅρος τῆς ὑπερ-ζωῆς του, ἡ ὑπὲρ αὐτῆς ἄμυνα εἶνε συγγνωστὴ μάλιστα ἐπιβάλλεται, καὶ ἐπιβάλλεται ἐξ ὑψι-λοτέρου ἀκομῇ κοινωνικοῦ νόμου.

V

Καὶ ἰδοὺ αἱ δύο ἐπιστολαί: Ἡ πρώτη κα-ταχωρίσθη βεβαίως δὲν ἔχει τι κατὰ τοῦ ἀ-τυχικοῦ νέου. Μετανοήσεν ἐπὶ τῷ διαθηματί του. Ἀλλὰ καὶ βαθὺς ψυχολόγος ἦν οὗτος νὰ παρα-τηρήσῃ ὅτι ἐπαδῶκε νὰ ἐπιτύχῃ τῆς πλήρους καὶ τελείας ἐμπιστοσύνης τῆς κόρης μέχρις εὐθε-τωτέρου καιροῦ, ὅτε ἥτο μεταβολὴ στρατηγικῆς... Ὁ Βουσσέαν εἶπε ποῖ: α' Ὅταν βασιλεὺς ὁ ἔρος, βασιλεῖται ἡ φύσις... Καὶ οἱ αἰσθημα-τολόγοι καὶ οἱ νεώτεροι κοινωνιολόγοι ὅς μὴ ἐξα-ναστῶσι κατὰ τῆς παρατηρήσεως ταύτης καὶ τῆς βαθυτάτης ψυχολογικῆς ἐξετάσεως τῆς ἀν-θρωπίνης ἀτελείας... Ἀλλ' ἰδοὺ ἡ ἐπιστολὴ. Ἄν ἡ δημοσίευσις ἔχῃ τί πρὸς νεκροῦς τὸ ἀπ-βέ, τῆς ἀσέβειας ἠθικῶς αὐτοῦ χείρας εἶνε οἱ εἰς ἄμυναν ὑπὲρ τοῦ ἱερωτέρου, τοῦ ἀμυνόμενου τῆς τιμῆς, τοὺς ἄλλους ἀδυνάτους καὶ ἀναγκάζοντες.

Ἀλεξάνδρα μου,

Θὰ σοὺ φανῇ ἴσως παράδοξον, ὅτι σοὺ γράφω ἐνῷ συναντῶμεθα πρὸς πρόσωπον, καὶ παράδοξον, ἀλλ' ἔμειν ἀνάγκη.

Σοὶ εἶπον ὅτι εἶμαι τιμὸς καὶ σ' ἀγαπᾷ. Ὁ ἡμῖν ἀτιμὸς καὶ δὲν θὰ σὲ ἡγάπων ἂν δὲν σοὶ ἔγραψον τὴν ἐπιστολὴν ταύτην.

Ἐν ὅλῃ τῇ παρθετικῇ ἀγνότητί σου, μετ' ἐμπιστοσύνης προκαλουμένης ὑπὸ τοῦ πρὸς ἐμὲ ἐρωτῆς σου μοὶ ἀνοίγεις καθ' ἐσπέραν καὶ καθῆ-μεθα μαζὶ. Χθὲς βράδυ ὅμως ὑπῆρχε ἀτιμὸς, χαμερπής, οὐτιδανός, ἄθλιος, ἀξίος πάσης ὑ-βρεως, ἀνάξιος πάσης ἐμπιστοσύνης, ἀξίος περι-φρονήσεως ἐκ μέρους κόρης ἡ ὁποία εἶσαι σύ.

Ἐπεβουλεύθην τὴν τιμὴν σου.

Ἐν ὁνόματι τῆς ἐμπιστοσύνης, τὴν ὁποίαν ἔχεις πρὸς με, ὅτι με ἀγαπᾷς, παρθένοι, σοὶ ἐξήγησα ἐκεῖνον, τὸ ὅποιον, ὅταν μία κόρη πα-ραχωρήσῃ εἰς τὸν ἐραστὴν της, δὲν εἶνε πλέον εἰμὴ ἀξία περιφρονήσεως καὶ καταδεδωκυμένης εἰς τελεῖαν καταστροφὴν. Σοὶ ἐξήγησα τὴν τι-μὴν σου. Μίαν μόνην δικαιολογίαν δύναμαι νὰ φέρω πρὸς λήθην τῆς ἀτιμῶν διαγωγῆς μου, δὲν εἶμαι νέος καὶ ἐσσι ὥρα, καὶ ὅτι με μὴ εἶχον τὴν ἀτιμίαν νὰ πράξω ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἐπραξα, ἀλλ' ἔχω συνείδησιν τῆς ἀτιμῶν δια-γωγῆς μου, σοὶ γράφω τὴν ἐπιστολὴν ταύτην.

Πρόσεχε Ἀλεξάνδρα μου. Σὲ ἀγαπᾷ, ἀλλ' ἐν τούτοις βλέπω, ὅτι τὸ τοιοῦτο δὲν με ἐμποδίζει νὰ θέσω βέδηλον χεῖρα ἐπὶ τοῦ παρθετικοῦ στήθους σου, καὶ ἡ ὥρα ἡ ὁποία παρήλθεν εἶνε τὸ μόνον, ὅπερ σὲ ἔσωσεν ἀπὸ τελείας καταστροφῆς.

Θὰ μοὶ εἰπῇς πῶς ἐνῷ σὲ ἀγαπᾷ ἤθελον νὰ σὲ καταστρέψω; Ὁ δὲ σοὶ ἀπαντήσω δι' ὅσον ἀ-νωτέρω σοὶ αἰτιολογοῦμαι. Εἶμαι νέος καὶ εἶσαι ὥρα, ἀλλὰ μὴ λησμονήσῃς ποτὲ, ποτὲ ποτὲ Ἀλεξάνδρα μου, φίλη μου, ὅτι εἶσαι πτωχὴ καὶ ὀρφανὴ καὶ ἐν μόνον ἔχεις πολυτιμότερον καὶ αὐτῆς ἐπὶ τῆς μητρὸς σου τὴν τιμὴν σου.

Μακρὰν ἀπὸ τῆς ἀτιμίας. Χθὲς βράδυ ἐδίκα-αίτιμον διαγωγὴν ὀλίγων στιγμῶν καὶ μόνον ἐπὶ τὸν ὅσον δὲ σοὶ γράφω τὴν ἐπιστολὴν ταύ-την ἐπὶ τὸν ὅσον.

Ἀναλογισθὲ τί θὰ γείνης, ἐὰν καταδικα-σθῇς νὰ ζῇς ἀτιμὸς διὰ παντός.

Σοὶ λέγω ὅτι θὰ σὲ νυμφευθῶ, καὶ τὸ ὀρκίζο-μαι εἰς τὸν Θεόν, ὅτι εἶσαι ἡ εἰλικρινεστέρη ἐπιθυμία μου, ἀλλὰ μήπως εἶμαι Θεός διὰ νὰ γνωρίζω τί θὰ γείνη; Ἐὰν σὲ ἀτιμάσω καὶ

ὑστέραν ἀδυνατῶ νὰ ἐκπληρώσω τὴν ὑπόσχεσίν μου; Τότε;

Χάρω πολὺ διὰ τὸ διάδημα τοῦτο, διότι με καταπνέει ὅτι ἀληθῶς εἶμαι τιμὸς ἀνθρώπος.

Ὁ Σὺς

Α. Ἀγγελόπουλος Ἀθίντος.

IV

Ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ἡ ἑτέρα ἐπιστολὴ. Ἐξ αὐτῆς ἐννοεῖ τις ὅποιος ὁ πρὸς τὸν κ. Μπαλτατζῆν ἀντιπᾶ τῆς κόρης καὶ ἡ στάσις αὐτῆς πρὸς προστάτην ἀληθῆ.

Ἀλεξάνδρα μου.

Μοὺ ἔγραψες, ὅτι σοὺ εἶπεν ὁ κ. Μπαλτατζῆς, ὅτι ἐὰν σὲ ἀγαπᾷ δὲν τοῦ γράφω. Ἐκ τῶν πολλῶν λόγων, εὖ δύναμαι νὰ προ-βλέω, σοὺ γράφω ὅσο.

Πρῶτον ὅτι οὐδεμίαν ἀνάγκη νὰ γνωρίζῃ ἄλ-λως ἐὰν σὲ ἀγαπᾷ ἢ ὄχι, ἀρῶ τοῦτο εἰς οὐδὲν θὰ ἐχρησίσαι. Μήπως ἐὰν τοῦ γράφω θὰ ἔ-χῃς τοῦλάχιστον τὴν ἐλπίδα, ὅτι τὸ τοιοῦτο θὰ ἐκκολῇ κατὰ τὴν τὸν οὖν τὴν πραγμασίαν, ὅτε νὰ βλέπωμεθα ἐλευθερώς; Βε-βαίως ὄχι.

Μοὶ εἶπες γράφει ὅτι εἶνε καλὸς διὰ σὲ καὶ ἀγαπᾷ ὑπερασπίζομένός σε ὡς πατὴρ καὶ εἰς πᾶσαν ἐκκλίον σου καταφορᾶν. Εἶθε νὰ ἡδυνάμην νὰ τοῦ ἐκ-φράσω τὸ ὅ, τι δὲ αὐτὸν αἰσθάνομαι χάρις εἰς τοῦτο.

Δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ τὸν γνωρίζω, καὶ ἐν τούτοις τὸν ἀγαπᾷ καὶ μάλα ἐπιθυμῶ ἐν ἔμῳ νὰ τοῦ χρησιμεύσω.

Σοὺ γράφω καὶ τὸν δευτέρον λόγον. Νομίζω ὅτι καὶ ἂν τοῦ γράψω ὅ, τι πτεῖται; Περ-ισσότερον πρέπει νὰ περιμένω τὸ ἐναντίον, ὥστε ἀποφασίσω. Ὁ δὲ μοὶ εἰπῇς διὰ τοῦτο;

Θὰ σοὶ ἀπαντήσω, διότι δὲν σε ἀφῆκε νὰ βλέπωμεθα ὅπως καὶ σὺ πολλὰκις μοὶ προτεί-νεις τὸ ἐρωτήμα τοῦτο, προσθέτουςα τί κακὸν τοὺς κάνωμεν;

Πρὸς τὸ λοιπὸν νὰ τοῦ γράψω ἀρῶ τὰ ἂν σοὺ γράφω σοὺ δεικνύου, ὅτι δὲν θὰ τὸ πι-στεύσῃς. Μοὺ γράφεις ἐπίσης ὅτι θὰ ἦτο ὥραί-οτεον ἂν ἡδυνάμην νὰ συναντῶμεθα ἐλευθερώς διὰ νὰ σκῶσωμεν τὸν ἐπιστάτην καὶ τὴν μητέρα του. Ἐγὼ ὅμως σοὶ ἰδὼν συμ-βουλήν νὰ παύσῃς καὶ νὰ συλλογίσῃσαι κἂν τοιοῦ-το εἶδος διείρα καὶ νὰ ἐκπλῖξῃς μόνον τοιοῦτου εἶδους ἐπιτυχίαν ἐν τῇ ἐν τῷ μέλλοντι ἐνδοσε-μας, τὴν ὁποίαν οὐδὲν ἕτερον ἐμποδίζει πρὸς τὸ παρὸν, εἰμὴ τὸ ὅτι εἶμαι μόνον δέκα ἐννέα ἐτῶν, ὥστε ἀπὸ σοῦ ἐξαρτᾶται τὸ νὰ πραγμα-τοποιηθῇ ἡ ὄχι.

13/2/900 Ἀθῆναι.

Ὁ Σὺς

Α. Ἀγγελόπουλος Ἀθίντος.

V

Καὶ νῦν; Οἱ ἀμερόληπτοι, οἱ ὕγιεις τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν, οἱ πράγματι ψυχολόγοι, καὶ κοινωνιολόγοι καὶ ἠθικολόγοι, οἱ ἀληθεῖς ἄνδρες ὅς ἐκφέρωσι τὴν ἐκείνων κρίσιν! Ὅχι! οἱ ὑ-στερικοὶ καὶ ἐκφυλοὶ! ἔχι! οἱ ἀξιοῦμενοι ἐνὸς βροντοφάνου Ἀριστοφάνεως ἐπιφωνήματος!

Καὶ ταῦτα πάντα οὐχὶ ὡς ἀπάντησις πρὸς τοὺς, ἀλλὰ χάριν τῆς Ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης, χάριν τῆς διὰ τούτων καὶ μόνον κλῆς φωτισμένης καὶ ἀσχηματισμένης Κοινωνίας.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΑΙ

Τὸ προπαρελθὸν Σάββατον εἰς τὸ ἐν Διμο-χῶν καφεζεῖον τοῦ ἐκ Βανίστης Ἰω. Γκίνη ὁ ἔξ Ἀργυροκάστρου Ἀγὰς καὶ ἐκ τῆς οἰκογε-νείας τῶν Μετζίνατων, οἵτινες εἶχον τὸ δέκατον Ἀμφοδόου μετ' ὅν Τζέλιον τοῦ Μαλὴν-παζ, ὀρούσε διὰ μαχαίρας ἀδελφὸν τῶν τῶν ἐκ Ἀμφοδόου Ρουσσὶαν κατόπιν ἐρίδος διότι εἶχε κλέψῃ δύο βώδια χριστιανοῦ τινος ἐκ Δερ-βιτάνης, ὅπου Ἀργυροφάξ ἦτο κάποιος συγγενὴς τῶν Μετζίνατων. Μαθόντες τοῦτο οἱ ἐν τῇ ἀγο-ρᾷ εὐρίσκόμενοι ἄλλοι Ρουσσαῖοι ἦλθον αὐτο-κινήματι εἰς τὸ καφεζεῖον καὶ ἐσφάξαν τὸν φονέα

τοῦ ἀδελφοῦ των. Οἱ δὲ ἐν Ἀργυροκάστρῳ ἀδελφοὶ τῶν σφαγνέων Μετζίνατων μαθόντες τοῦτο ἐξ ἀπεσταλμένου πεζοπόρου μετέβησαν τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ ἐφάνευσαν τοὺς ἐν Τεπε-λενίφ εὐρίσκόμενους δύο ἀδελφοὺς τῶν Ρουσσαίων πρὸς τοῦ μᾶθωσι τὰ διατρέξαντα. οἱ δὲ Ρουσσαῖοι εἶχον μετὰ τῆς Τεπελενίφ πρὸς εὐρίσιν δύο μουλάρων των, ἅτινα τοὺς ἐκλάπησαν παρ' ἀνθρώπων τῶν Μετζίνατων πρὸς ἐκδίκησιν. Μετὰ ταῦτα οἱ ἐναπομείναντες Μετζίναται καὶ Ρου-σσαῖοι δέσμοι ὡδηγήθησαν εἰς Δεσποβίκιον διότι ἀμφοτέρωι εἶχον συγγενεῖς δικαστὰς εἰς τὰ δικα-στήρια τοῦ Ἀργυροκάστρου καὶ Ἰωαννίνων.

— Τὰ γενήματα πάμφθνα. Ὁ καιρὸς βρο-χερός.

— Ζωοκλέπται μεταδίναντες εἰς Ἀρτίστην τοῦ Ζιγορίου ἀφῆρσαν δόλοκληρον ποῖοντον ἐκ 250 αἰγοπροβάτων ἀρῶ προηγούμενος συνεπλάκησαν μετὰ τῶν βλαχοποιμένων. Χωρικοὶ προσδρα-μόντες κατῳρώσαν νὰ ἀποσπᾶσιν τὰ ἡμίση τῶν κλαπέτων πλησίον τῶν Ραβινίων. Τὰ δὲ λο-πὶ οἱ κλέπται ἀπήγαγον τίς οἶδε ποῦ. Τὸ τοιοῦτον ἐπαναλαμβάνεται καθ' ἐκάστην ὥς καὶ προηγούμενος ἐγραφεύμεν. Εἰς ἐν χωρίον ἀσπά-ζουσι βίας, εἰς ἕτερον φορτηγὰ ζωα, εἰς ἄλλο αἰγοπροβάτα. Ἰδίως ἀπὸ ἐνὸς ἔτους τὸ κακὸν νὰ τοῦτο ἐπολλαπλασιάσθῃ λέγεται δὲ καὶ δὲν δυσκολεύομεθα νὰ τὸ πιστεῦσωμεν ὅτι αἰτία τοῦ κακοῦ τούτου εἶνε ἡ ἀδυναμία τῆς χωροφυλακῆς καὶ ἡ ἀδικησία αὐτῆς πρὸς καταδίκην τῶν κακοποιῶν τοῦτον στοιχείον. Δὲν εἶνε δὲ δυνα-τὸν νὰ ἐξηγηθῇ καὶ ἄλλως. Οὕτε κατὰ τὸν ἐλ-ληνοτοκορὸν πλεῖστον τοῦ 1897, δὲ περὶ τρεῶν τῶν Ἑλλήνων χιλιάδας Λατίων μεταβιβάσαντων εἰς τὸν πόλεμον ἢ ἐπανερχομένων ἐκείθεν, δὲν συνείδοντο τῶσι κλοπᾷ αἰτίνας ἀφαιροῦσι ἀπὸ τοῦς κατοίκους τὸν ἄρτον καὶ τὰ μέσα τῆς συν-τηρήσεως.

— Κατ' αὐτὰς περιεφέρεται εἰς τὸ Παγκό

λακής κ. Σταίικος, ο φρούραρχος, οι αξιωματικοί του φρουραρχείου, ο διευθυντής της αστυνομίας κ. Βούλτσος και άλλοι. Έντος της αιθούσης μόλις περί την 10ην ήρχισαν συγκεντρώνονται οι βουλευταί. Ο Σ. Μητροπολίτης μετά των Συνοδικών είχαν προηγηθῇ, αναμένοντες την έλευσιν του κ. Πρωθυπουργού. Περί την 10ην ἀφίχθησαν οι ύπουργοί, του κ. Πρωθυπουργού προηγθέντος λεπτά τινα. Τὴν είσοδον του κ. Πρωθυπουργού και των λοιπών ύπουργών είς τὴν αίθουσαν ήκολούθησαν πάντες οι βουλευταί και οι έν τέλει. Ο προσωρινός πρόεδρος κ. Δουμπιώτης, βουλευτής Σκοπέλου, κατέλαβε τὴν έδραν του προέδρου και οι κ. κ. Ραδινός, Λεωνίδας, Γιόδας και Μήλιος τὰς των γραμματέων. Μετά τούτο ο Σ. Μητροπολίτης μετά των Συνοδικών ψάλλουν τὸν Ἀγιασμόν, οι δὲ κ. κ. ύπουργοί ἀσπάζονται τὸν Σταυρόν και ο Σ. Μητροπολίτης ραίνει τὴν Βουλὴν δι' αγιάματος. Τὴν 10 και 45' ο κ. Πρωθυπουργός, ἀνερχόμενος είς τὸ βήμα, ἀναγινώσκει τὸ Β. Διάταγμα τῆς κηρύξεως των εργασιών τῆς Βουλῆς τῆς ΙΕ' περιόδου. Μετά τούτο πάντες ἐξήλθον τῆς α θύσης, προπορευομένου του Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου και τὸ συνηγμένον πλῆθος διελύθη ήσύχως ὑπὸ τὴν βροχήν.

Κατὰ τὸ «Ἄστυ» ο Πρωθυπουργός κ. Θεοτόκης ἀνῆλθε χθὲς είς τὰ Ἀνάκτορα τὴν 10 1)2 π. μ. και συνειργάσθη μετά του Βασιλέως μέχρι τῆς 1ης μ. μ. Ο κ. Θεοτόκης ἀνέφερεν ἐν συνοφεί τί ἐγένετο κατὰ τὴν ἀπουσίαν του Βασιλέως και καθ' ὃν χρόνον ἔσκει τὴν Ἀντιβασιλείαν ή Κυβέρνησις. Ἰδιαιτέρως ὠμίλησε περί τῆς ἐφαρμογῆς τῆς Γενικῆς Διοικήσεως του στρατοῦ. ἦν ἐθεώρησεν ἀναγκαίαν ή Κυβερνήσις, ὅπως μὴ ἐξαρτᾶται ἐν τῷ μέλλοντι ὁ στρατός ἀπὸ τῆς πολιτικῆς, ἀπαλλαγῇ δὲ τὸ ὑπουργεῖον των Στρατιωτικῶν ἀπὸ τὰς καθημερινὰς ἀπαιτήσεις τῆς πολιτικῆς πρὸς μετακίνησιν, ἀδιακρίτως βαθμοῦ και ὅπλου, ἀξιωματικῶν και ὀπλιτῶν. Ἐδικαιολόγησε τὴν δημοσίευσιν του Διατάγματος περί ἐφαρμογῆς των τεσσάρων πρωτοδικείων, συμφώνως πρὸς τὸν περί διοικητικῆς διαιρέσεως ψηφισθέντα νόμον, ὡς και τὴν μὴ ἐφαρμογὴν τῆς ἀστυνομίας διὰ λόλους οἰκονομικούς.

Είς τὴν οἰκίαν του κ. Σπυριδωνος Μπαλτατζῆ ὑπῆρχεν, ὅτε εἰσέτι διεμενεν ἐν Ὁδησσῷ, ὑπηρετρία ρωσσίς, ἥτις εἶχε μικρὰν κόρην, ἥτις σχεδὸν ἀντράφη ἐν τῷ οἴκῳ του κ. Μπαλτατζῆ ἐπροστατεύθη, ἐστάλη και είς τὸ σχολεῖον· ὅτε πρὸ διετίας ο κ. Μπαλτατζῆς ἐγκατεστάθη είς Ἀθῆνας ἤλθε και ή μικρὰ αὐτή, Σίσα Κιπίτσοβιτς ὀνομαζομένη, ὡς θαλαμηπόλος. Νεὸς τις Λεωλίας Ἀγγελόπουλος υἱὸς του Θρασυβούλου Ἀγγελόπουλου Ἀθιναίου δικηγόρου, ἡράσθη τῆς Σίσας, Ἐπειδὴ ὅμως ὁ ἔρως αὐτὸς δὲν ἦτο δυνατόν νὰ πραγματοποιηθῇ διὰ γαμου, και ὅπως ἀπαλλάξῃ και τὸν οἶκον του ἐκ των ἐνοχλήσεων αἰτίνες προέκυψαν ἐκ των σχέσεων τούτων των δύο νέων ἡναγκάσθη ο κ. Μπαλτατζῆς, ὅπως θὰ ἐπραττε πᾶς φρόνιμος και λογικός ἄθρωπος νὰ ἀποστείλῃ τὴν Σίσα είς Ὁδησσὸν παρὰ τῇ μητρὶ αὐτῆς. Φαίνεται ὅμως ὅτι εἰ δύο νέοι ἐξηκολούθουν νὰ συνεννοῶνται ἐν τῷ μεταξῷ. Προ ἡμερῶν δὲ ἔλαβεν ο κ. Μπαλτατζῆς ἐπιστολὴν τῆς Σίσας ἣν ἀνωτέρω δημοσιεύομεν· μετ' ὀλίγας δὲ ἡμέρας ἀφίκετο και ή ἰδία. Ἡ ὑπηρεσία τῆς οἰκίας του κ. Μπαλτατζῆ ἐπληροφόρησεν αὐτὸν ὅτι ὁ οἶκος του ἐνοχλεῖται ἐκ των ἐρωτικῶν συνεντεύξεων τῆς Σίσας μετά του Ἀγγελόπουλου. Ἐλαβε δὲ χρεσὼς τὰ κατάλληλα μέτρα περιορίσεως αὐτὴν είς τὸ ἰσογείου ὀματίον ἀναμένων νὰ διελθῇ κ Πειραιῶς τὸ ρωσικὸν πλοῖον ὅπως τὴν ἀποστείλῃ ἐκ νέου παρὰ τῷ μητρὶ αὐτῆς. Ἐπειδὴ δὲ τῷ ἐγένετο γνωστὸν ὅτι και πάλιν ὁ νέος ἐξηκολούθει νὰ ἐνοχλῇ τὸν οἶκον του εἰσερχόμενος είς τὸ ὀματίον τῆς Σίσας δι' ἀντικλειδὸς ἐκάλεσε τὸν νέον και τὸν συνεβούλευσε τὰ δεόντα—τὴν ἀγαπᾶς, του εἶπε, παρὰ αὐτὴν

γυναῖκα». — Ὁ νέος ἐπροφασίσθη ὅτι τὸν ἐμποδίζει ή ἡλικία του. — Τότε, του εἶπεν, ο κ. Μπαλτατζῆς ἄφησε τὴν νέαν ἡσυχον και μὴ τὴν ἐνοχλῆς και τὴν παίρνεις είς τὸν λαϊμόν σου.—Τὴν παρελθούσαν Πρασκευὴν ἐνῷ ο κ. Μπαλτατζῆς σενώδευεν είς τὸ νεκροταφεῖον τὸν νεκρὸν του υἱοῦ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ κυρίας Γ. Μικρυδήμα, ὁ Ἀγγελόπουλος ἐπεισε τὴν Σίσα νὰ τὸν ἀκολουθῇ και μεταβάντες ἀμφότεροι παρὰ τὴν Ἀκρόπολιν ἤτοκτόνησαν· κατὰ τοῖς μὲν ἤτοκτόνησαν, κατὰ τοὺς δὲ ὁ νέος ἐφόνευσε πρῶτον τὴν νέαν και εἶτα ἤτοκτόνησεν. Αἱ ἐφημερίδες αἱ ἐκδοθεῖσαι τὴν ἐσπέραν τῆς Πρασκευῆς ἀπέδιδον τὴν ἀπονειομένην ἀπόφασιν του νέου είς τὴν αὐστηράν πρὸς αὐτὸν διαγωγὴν τῆς μητρὸς του και του πατρὸς αὐτοῦ οἵτινες τῷ ἐδήλωσαν ὅτι θὰ τὸν ἀπεκὴρυττον ἐὰν ἐνυμφεύετο τὴν Σίσα. Τῆς ἐπομένην ή οἰκογένεια Ἀγγελόπουλου παρέδωκεν είς τὴν δημοσιότητα ἐπιστολὴν ἣν ὡς λέγεται ἐγραψεν ὁ νέος πρὶν αὐτοκτονήσῃ διὰ τῆς ὁποίας ἐγένετο ἀπόπειρα νὰ ἀποδοθῇ ή αἰτία τῆς αὐτοκτονίας είς τὸν κ. Μπαλτατζῆ και ἄλλαι μομφαὶ ἐπιτηδεύως και πλαγίως ἐξετοξεύθησαν κατὰ του κ. Μπαλτατζῆ Ἐφημερίδες δὲ τινες ἐπωφελήθησαν τῆς εὐκαιρίας νὰ πραγματοποιῶσι τὸ ζήτημα κατὰ τὴν ἐπικρατούσαν ἐ Ἑλλάδι ἐπιπολαιότητα και ἰδικαίωσαν είς τὴν περίστασιν ταύτην τὴν μικρὰν ὑποληψίν ἣν ἔχουσι τινὲς πρὸς τὸν ἐλληνικὸν τύπον Ἐπειδὴ πρόκειται περί Ἠπειρώτου, ὅστις κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην ἄ-ευ λόγου οὐδενὸς ἐπικράθη, ὅστις ἐπροστάτευσεν τὴν νέαν ὡς πατῆρ, ὅστις πάντοτε ἐπραξεν ὅ,τι δυνατόν ὑπὲρ τῆς ἰδιαιτέρας αὐτοῦ πατρίδος, είς πολλὰς ὑποβληθεῖς θυσίας, και ἐν γένει ὑπὲρ τῆς Ἠπείρου, ἔχομεν καθήκον νὰ καταστήσωμεν γνωστὴν τὴν ἀληθειαν ὡς ἐπραξαν τούτο το «Ἄστυ», ὁ «Νεολόγος», οἱ «Καιροί», ή «Ἐστία» Καὶ ή μὲν κοινωνία των Ἀθηνῶν ἐσχημάτισεν ἥδη τὴν γνώμην κατ' ἐκείνων, οἵτινες ἡγείραν τὸν θόρυβον και ἔδωκε τὴν προσήκουσαν ἐκτίμησιν και δικαιοσύνην τῷ κ. Μπαλτατζῆ Ἀλλὰ χάριν των ἡμετέρων ἀναγνώστων ἐκθέτομεν τὰ γεγονότα ὡς πραγματικῶς συ-έβησαν. Ἀποδεικνύεται δὲ δι' αὐτῶν τὸ εὐγενὲς τῆς καρδίας του κ. Μπαλτατζῆ. Χωρὶς οὐδεμίαν νὰ ἔχῃ ὑποχρέωσιν ἐλάβανε πρόνοιαν ὡς ἀληθὲς πατὴρ και προστάτης.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

Τὴν 3ην μ. μ. τῆς Τρίτης κατέπλευσεν είς Πειραιᾶ ή θαλαμηγὸς «Ἀμφιτρίτη», φέρουσα τὸν Βασιλέα και τὸν πρίγκηπα Νικόλαον. Πρὸς ὑπόδοχὴν του Βασιλέως εἶχον κατέλθει είς Πειραιᾶ ἀπὸ 2ας μ. μ. ὥρας ή Βασιλίσσα, ὁ Διάδοχος μετά τῆς πριγκηπίσσης Σοφίας, ή Μεγάλη δούκισσα Μίρια, ὁ Μίγας δούξ Γεωργίος και τὸ προσωπικὸν των ὑπασπιστῶν. Είς τὴν Βασιλικὴν ἀποβαθρὰν ἀνέμενον ὁ δημαρχος Πειραιῶς κ. Μουστῆπουλος και αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως, αἵτινες ὑπεδέχθησαν τὸν Βασιλέα κατὰ τὴν ἀποβίβασίν του. Ἡ Β. Οἰκογένεια ἀνῆλθεν είς Ἀθῆνας διὰ του σιδηροδρόμου τὴν 4ην και 1)2 μ. μ., ἀνέμενον δὲ είς τὸν σταθὸν Ὀμονοίας τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον, οἱ ἐ. Ἀθῆναις πρεσβεῖσαι των ξένων Δυνάμεων, ὁ Δημάρχος, ὁ Νομάρχης, ὁ Σ. Μητροπολίτης και πᾶσαι αἱ λοιπαὶ πολιτικαὶ και στρατιωτικαὶ ἀρχαὶ τῆς πρωτεύουσας. Ὁ Βασιλεὺς ἀφίχθεις είς τὸν σταθὸν ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ των ἀναμενόντων, είς ἕκαστον των ὁποίων ἐδωκε τὴν χεῖρα, ἀποτεινὰς συγχρόνως ὀλίγας λέξεις, μετ' ὧς ἀπᾶσα ή Β. Οἰκογένεια πῆδεν ἀμαζών ἀνῆλθεν είς τ' Ἀνάκτορα.

Ὁ πρωθυπουργός κ. Θεοτοκης ἀνέκρινεν, ὅτι ή ἐταιρία μετά τῆς ὁποίας συνεβλήθη ή Κυβερνήσις δια τὴν κατασκευὴν τῷ σιδηροδρόμου Πειραιῶς Ἀρρίστου, πᾶσαν εὐχέται ὁρασηρῶς, ὅπως ἀρχίσῃ τὴν κατασκευὴν του σιδηροδρόμου τούτου, συνεπὸς ἐπὶ ή Κυβερνήσις δὲν θὰ εὐρεθῇ είς τὴν ἀνάγκην νὰ κηρύξῃ ἐπιπτώσιν των δικαιωμάτων τῆς τῆς ἐταιρίας.—Τὸ ὑπουρ-

γεῖον τῆς Δικαιοσύνης συνέταξεν ἥδη τὸ νομοσχέδιον περί ἀμεταθέτου των δικαστῶν. Κατ' αὐτὸ δὲ ἐπιτρέπεται ή μετὰθεσις προέδρου, δικαστῶν, εἰρηνοδικῶν και γραμματέων εἰρηνοδικείων διαρκούντος του δικαστικοῦ ἔτους, παρὰ μόνον τὸ 1ον δεκαπενθήμερον του Αὐγούστου, καθ' ἣν ἐποχὴν ἀργοῦν τὰ δικαστήρια του Κράτους. Εἰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις ἐπιτρέπεται ή μετὰθεσις, τῇ προηγούμενῃ γνωμοδοτῆσει του προέδρου ή εἰσαγγελέως διὰ τοὺς πρωτοδικας, και τῇ γνωμοδοτῆσει του προέδρου ή εἰσαγγελέως των πρωτοδικῶν διὰ τοὺς εἰρηνοδικας και γραμματεῖς των εἰρηνοδικῶν. Διὰ του νομοσχεδίου τούτου τίθεται πλέον φραγμός είς τὴν κατάχρησιν των κομμάτων ὅσον ἀφορᾷ τὴν μετακίνησιν των δικαστικῶν ὑπαλλήλων, ἀνωτέρων και μὴ.—Κατὰ χρεσινον τηλεγράφημα ἐκ Θηβῶν πρὸς τὸ ὑπουργεῖον των Στρατιωτικῶν, ὁ ποιμὴν Ἀλέξιον Κατσαρὸς ἐφόνευσεν παρὰ τὴν θέσιν Πανίκη, μίαν ὥραν ἀπεχούσαν του χωρίου Καρδίτσα τῆς ἐπαρχίας Θηβῶν, τὸν λυμαινόμενον τοὺς ὀρεινοὺς δῆμους ληστὴν Καλιγούλαν.—Μετά τὴν γνωστὴν ἀπόφασιν του ἀνωρωτικοῦ δικαστηρίου τῆς Ρουμανίας ἐπὶ τῇ κληρονομίᾳ του Εὐαγγέλιου Ζάππα, διὰ τῆς ὁποίας ὁλόκληρος ή διαφιλονεικουμένη περιουσία, ἀνερχομένη είς 8 περίπου ἑκατομ. δραχ. περιήρχετο είς τὴν ὀριστικὴν κατοχὴν των τριῶν ἀνεψιῶν του αἰοδύμου διαθέτου, ή ἐπιτροπὴ του Ζιππείου ἡγείρε δικαστικὸν ἀγῶνα κατὰ των κερδισάντων τὴν ὑπόθεσιν ταύτην. Ἐπειδὴ προεβλέπετο, ὅτι ὁ δικαστικὸς ἀγὼν θὰ διηρηνίζετο ἐπὶ ζῆμιν ἀμφοτέρων των διαδίκων μερῶν, γίνονται ἑκατέρωθεν συνεννοήσεις, ὅπως ἐπέλθῃ συμβιβασμός Ἐγνώσθη μάλιστα, ὅτι οἱ ἀνταλλασσόμεναι συνεννοήσεις ἔχουν φθάσει είς τοιοῦτον σημεῖον, ὥστε ὑπάρχουν μεγάλαι πιθανότητες, ὅτι θὰ καταλήξωσιν αἰδίως. Ἐννοεῖται, ὅτι κατὰ τὴν διανομὴν τὴν μεγαλειτέραν μερίδα τῆς διανεμηθησομένης περιουσίας θὰ ἔχῃ ή Ἐπιτροπὴ του Ζαππείου.—Τὸ Συμβούλιον του Παρνασσοῦ ἐνθουσιασθὲν ἐκ τῆς ἐπιτυχίας τῆς ἐκθέσεως των Χρυσανθεμῶν ἀπεφάσισε νὰ διοργανώσῃ και ἄλλας ἐκθέσεις ἀνθρώων. Πρῶτη ὅλων θὰ γίνῃ ή των γαρυφάλων. Ὡς γνωστὸν τὸ είδος τούτο των ἀνθῶων καλλιιεργεῖται ἐπιτυχῶς ἐν Ἑλλάδι και χρωματίζεται με ἰδιαιτέρας λιπαντικὰς οὐσίας. Ἡ ἐκθεσις αὐτὴ βεβαίως δὲν θ' ἀποτύχῃ.—Ὁ Σουρῆς, καταγοιτευμένος ἀπὸ τὴν ἐπιτυχίαν των ἡθοποιῶν είς τὴν παράστασιν των «Ν.φελῶν», ἠθέλησε νὰ δεῖξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του. Παρέθεσε είς ὅλους τοὺς ἡθοποιούς τοὺς λαβόντας μέρος είς τὰς «Νεφέλας» γεῦμα μεγαλοπρεπές, Λουκούλειον.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἀφίκετο ἐκ Πριθέζης ὁ κ. Γεώργιος Βέλιος και ἐνεγορήφῃ είς τὴν ἱατρικὴν σχολὴν.

Ἀφίκετο ἐκ Κάτω Β. τῆς ὁ κ. Κωνσταντῖνος Στεφανίδης μετά τῆς κυρίας του και ἀνεχώρησε διὰ Σμύρνην και ἐκ Δοβρᾶς ὁ κ. Θωμᾶς Σαραγλάνης και ἀνεχώρησε διὰ Ἐάνθην.

Ἀφίκετο ἐκ Ρουμανίας οἱ κ. κ. Δημήτριος Γκατζοπουλος και Ἀριστέλης Ντάβας και ἀνεχώρησαν διὰ Πάρισον.

Ἐξελέγησαν ὡς ἐφοροὶ ἐπὶ διετίαν τῆς κοινότητος Τριεβρίου οἱ κ. κ. Γεώργιος Βαζάκας, Μάνθος Καρπούζης και Εὐμανουὴλ Ντέμτσος.

Οἱ κ. κ. Π. Βάλλας, Ν. Πανταζῆς και Ἐπαμ. Τσαντῆς ἐξελέγησαν ὡς ἐφοροὶ τῆς κοινότητος Μονοδενδρίου και οὐχὶ Μοναστηρίου, ὡς κατὰ λάθος ἀνεγάρφη είς τὸ προηγούμενον φύλλον.

Ἡ κ. κ. Μερούς Σᾶς ἐνεγράψαμεν και ἀπεστείλεμεν ἄλλα ὑδαρμὴν ἐμβάλλετε διὰ ταχυδομικῆς ἐπιταγῆς.—Ο. Β. και Σ. Δ. Πόρτ-Σαῖν Ζητήθησαν φύλλον ὡς ἀπεστάλη.—Σ. Α. Πειραιᾶ Σᾶς ἐνεγράψαμεν και σᾶς ἀποστέλλομεν τὸ φύλλον.—Β. κ. Λεχαῖνᾶ Ἠλλάδομεν συνδρομὴν σας και εὐχαριστοῦμεν.—Ε. Σ. Φανάριον—ὡσαύτως.—Π. Δ. Μεσολόγγιον—σᾶς ἐγράψαμεν.—Ο. Πάτρας τὴν τελευταίαν σας ἐπιστολὴν ἐλάβον και συμμορφώθη πρὸς γράφομενα. Ἀναμένομεν πέρας φροντίδων σας.—Πῶδε—τώρα ποῦ ἔρεται καιρὸν νὰ μᾶς ἐνθυμήσῃ, σᾶς γράφομεν τινὰ τὰ ἡποῖα φρονούμεν συμφέροντα.—Κ. Γ. Σερμένδρια Σήμερον σᾶς γράφομεν τὰ ἐποσταλντα είς προσεχὲς φύλλον.